

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Merry Murder Theory

NIRIN เขียน

LetmediaALONE ภาพ

Merry Murder Theory

Merry Murder Theory

NIRIN เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ที่ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2325-9

ภาพปก LetmedieALONE

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมได พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

วันหนึ่งถ้าคนสำคัญของใจเกิดไปพัวพันกับคดีฆาตกรรม คุณจะรู้สึกยังไง
นี่ยังไม่รวมเงื่อนไขเข้าไปอีกว่าหลักฐานในที่เกิดเหตุฆาตกรรมมัดตัวเขาแน่นหนา
จนดินไม่หลุด คราวนี้คุณคงกลืนไม่เข้าคายไม่ออกแล้วใช่ไหมว่าจะดำเนินความสัมพันธ์
กับคนคนนั้นต่อไปยังไง นั่นคือสถานการณ์ที่ 'แดเนี่ยล' หมอนิติเวชหนุ่มต้องเจอ
เมื่อคนในใจเขาอย่าง 'เจย์' ตกเป็นผู้ต้องสงสัยในคดีฆาตกรรมสะเทือนขวัญ เรื่องราว
อันน่าลึกลับใจเช่นนี้เขาจะแก้ไขปัญหามาให้ผ่านพ้นไปได้ยังไง ต้องไปลุ้นพร้อมๆ กัน
ใน 'Merry Murder Theory' ค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

Intro

*'It's the most beautiful time of the year
Lights fill the streets spreading so much cheer
I should be playing in the winter snow
But I'mma be under the...'**

เขาเอื้อมมือไปกดเปิดเพลงที่ตั้งจากวิทยุเครื่องโบราณซึ่งหอบหิวมาจากห้องทำงานเก่าของตัวเองด้วยความรู้สึกละเอียดตื้นซื้นขึ้นมาในอก ยิ่งตอนจะหันกลับมาองงานบนโต๊ะต่อ สายตาดันสะดุดเข้ากับต้นคริสต์มาสสีเขียวแก่สูงราวหนึ่งฟุตบนเคาน์เตอร์ใต้ตู้เก็บของติดผนังใกล้ๆ สายรุ้งสีแดงและเงินสะท้อนแสงจากหลอดไฟดวงจิ๋วที่กะพริบเรื่อยๆ เป็นจังหวะช้าๆ เพื่อที่จะไม่รบกวนสมาธิเขาตามจุดประสงค์ที่คนให้บอกเอาไว้

ใจคนมองฝอลงยิ่งกว่าลูกโป่งโดนปล่อยลมเสียอีก

เพลงคริสต์มาสมีแล้ว ต้นคริสต์มาสตั้งอยู่ไม่ห่าง สายรุ้งกับไฟประดับก็ใหม่แกะกล่อง แถมข้างนอกอาคารยังมีหิมะตกปรอยๆ รับกับบรรยากาศทุกอย่างดูลงตัวกับเทศกาลคริสต์มาสไปเสียหมด

ลงตัวไปหมดนั่นแหละ ดิชอบอย่างเดียวตรงที่แคเนียล แคมป์เบลกำลังนั่งอยู่ตามลำพังกับต้นคริสต์มาสน้อยๆ ของเขาในห้องแล็บพิสูจน์หลักฐาน

---

* เพลง Mistletoe ศิลปิน Justin Bieber

ของกรมตำรวจภายใต้คำคืนก่อนที่จะถึงวันคริสต์มาสไม่กี่วัน

บ๊าเอี้ย ชาวบ้านร้านตลาดเขาขอหยุดงานกันไปหมด แม้แต่เจ้าหน้าที่ในแล็บเดียวกันกับเขายังยิ้มแป้นตอนคิดว่ากระเป่าสะพายขึ้นพาดบ่าแล้วโบกมือบ๊ายบายตั้งแต่ป้ายพร้อมบอกว่าจะลายาวและกลับมาทำงานอีกทีในวันอังคารเพราะมีนัดกับแฟน...

ได้! ถ้าไม่มีใครสนใจไอทีงามๆ แกรมสองแรงในวันหยุด แต่เนี่ยลจะยอมเป็นเจ้าหน้าที่รัฐผู้ทำงานวันละยี่สิบสามชั่วโมง และใช้เวลาอีกหนึ่งชั่วโมงในการตกแต่งต้นคริสต์มาสให้เองก็แล้วกัน

ชายหนุ่มมีท่าทางฮึดฮัดเล็กน้อยตอนพยายามลุกขึ้นจากเก้าอี้หมุนที่นั่งมาตลอดหลายชั่วโมงระหว่างเขียนรายงานบันทึกผลการตรวจหลักฐานจากที่เกิดเหตุแล้วพบว่าชายเสื้อกาวนของตัวเองติดแหง็กอยู่กับลิ้นชักโต๊ะเขากะซอกมันออกแฉๆ อย่างไม่กลัวว่าจะขาด หัวกลมๆ เริ่มประมวผลได้ว่ามันคงเข้าไปติดตอนเขากะแทกลิ้นชักเข้าที่อย่างหิวเสียหลังรับโทรศัพท์จากทีมสืบสวนว่าอย่าเพิ่งปิดแล็บ เพราะมีงานร้อนชนิดที่ถ้าทำเสร็จภายในคืนนี้นอกจากแต่เนี่ยลจะได้ไอทีมากกว่าใครๆ แล้ว จะมีคุณตำรวจสุดฮอตอีกคนพาเขาไปเลี้ยงข้าวมื้อใหญ่เลยทีเดียว

"นี่มันคืนวันศุกร์นะโว้ย ใครเขาอยากได้ไอทีกันวะ" เขาพึมพำอย่างหงุดหงิดก่อนตอบตัวเองเสียงหัวน "เออ ฉันทัง ฉันทัง!"

แต่เนี่ยลเริ่มคิดว่าตัวเองเหมือนคนบ้าเข้าไปทุกขณะ เขาจำไม่ได้แล้วว่าตัวเองต้องฉลองคริสต์มาสในห้องแล็บกับหลักฐานจากที่เกิดเหตุและข้าวของของผู้เสียชีวิตมากี่ปีแล้ว ต่อให้สถานการณ์จะดูเรียบร้อยให้ใจขึ้นเพียงใดแต่พอเข้าใกล้เทศกาลปีบ มันก็จะพัดกิ่งชิตไปเสียทุกที พอมีวันหยุดยาวมีเหล้า แอลกอฮอล์ มีความประมาท มีเรื่อง และแน่นอนว่าแปดในสิบจะมีผู้เสียชีวิต

ถ้าเป็นอุบัติเหตุทั่วไปก็คงเป็นห้องฉุกเฉินที่ต้องรับกรรม แต่หากเหตุการณ์รุนแรงกว่านั้นอย่างรุมทำร้าย ใช้อาวุธจนมีผู้เสียชีวิตและจับมือใคร

ดมไม่ได้ ก็ต้องเป็นเขานี่แหละที่ได้แต่ยิ้มเย็นตอนเจ้าหน้าที่เซ็นร่างไว้วิญญาณเข้ามาในห้องพร้อมกล่องใส่หลักฐานอีกจำนวนหนึ่ง

ตั้งแต่ทำงานมาแดเนี่ยลเคยได้รับของขวัญที่อำมหิตที่สุดจากทีมสืบสวน เป็นร่างของชายวัยเกือบสี่สิบปีคนหนึ่งที่มีสภาพดูไม่น่าคบหาด้วย เสียชีวิตมาแล้วหลายวันโดยมีกระสุนลูกปรายกระจายอยู่เต็มช่องอก

ถามสิว่าเขาประทับใจจนแทบจะทุ้มโตะใส่ที่มึนนั้นด้วยความเร็วระดับไหน กระทั่งรายงานฉบับแรกของคำคืบนี้เสร็จลง ชายหนุ่มจึงตัดสินใจพักทุกอย่างเอาไว้ก่อนและค้นเวลาค้นด้วยการออกไปหากาแฟร้อนดื่ม เพียงแค่เขาลุกขึ้นยืนเตรียมจะถอดเสื้อกาวน์พาดไว้กับพนักเก้าอี้เท่านั้น ประตูห้องแล็บก็ถูกเปิดออกโดยใครสักคนที่อาจจะเป็นเจ้าของสายเรียกเข้าเมื่อสักครู่

โครงหน้าหล่อคมที่มีแววอิดโรยโผล่เข้ามาด้วยรอยยิ้ม มือใหญ่และกว้างจากการถือปืนมาตลอดชีวิตการทำงานยกขึ้นทักทายเขาพร้อมกับเอ่ยว่า

"เฮ้ แล็บยังไม่ปิดใช่ไหมนะ"

แดเนี่ยลถึงกับสบกคำหยาบในใจ แต่ก็ฝืนยิ้มเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แล้วตอบ

"ยังสิ รอนายอยู่นี่ไง"

รอให้มาโดนฉันทะเนี่ย!

"สุดท้ายขอจริงๆ" อีกฝ่ายว่าแล้วดันประตูให้เปิดกว้างมากขึ้นพร้อมเสริมด้วยรอยยิ้มอวดฟันขาวเป็นระเบียบ แต่มันไม่น่าคบหาเอาเสียเลยสำหรับคนมอง "ฉันให้เจ้าหน้าที่พาจอห์น โด* ของเราไปพักในห้องเย็นแล้ว ถ้านายว่างก็ไปเยี่ยมเขาได้เลยนะ"

แดเนี่ยลฟังแล้วก็ยกยิ้มเย็น มือข้างที่จับเสื้อกาวน์เตรียมจะถอดออกเปลี่ยนเป้าหมายไปปิดฝุ่นบนเสื้อแทน เขาสรวลทำยาวๆ ตรงไปยังประตูที่คุณตำรวจหนุ่มจากทีมสืบสวนยืนอยู่พร้อมกล่องขนาดใหญ่ที่ใส่หลักฐานจากที่เกิดเหตุในอ้อมแขน อีกฝ่ายมีท่าที่เป็นมิตรดังเคย หากเป็นเขาเอง

* จอห์น โด (John Doe) หมายถึงศพเพศชายที่ไม่ทราบชื่อ หรือไม่เปิดเผยชื่อด้วยเหตุผลตามกฎหมาย หากเป็นศพหญิงจะใช้ชื่อเจน โด (Jane Doe)

ที่หุบยืมสนิท หน้าตึง และบอกด้วยเสียงลอดโรฟัน

"วันนี้ฉันไม่มีผู้ช่วยแล้ว ถ้าอยากได้งานด่วนก็ไปเอาเสื้อการันมาสวมซะ"

ตำรวจหนุ่มตัวสูงในชุดนอกเครื่องแบบแต่ห้อยป้ายติดรูปหน้าตรงและระบุชื่อเจ้าตัวหน้ายับครางอุดทันที เสียงหัวร้องครวญ

"ไม่เอาหน้า บอกแล้วว่าจะพาไปเลี้ยงข้าวตอบแทน"

"ไม่กินโว้ย นี่มันจะเที่ยงคืนแล้วไอ้เพื่อนเลว นายจะมาเร่งฉันตอนงานเลิกแล้วไม่ได้!"

เพื่อนเลวของเขายื่นท่าทางงมผิดจากตอนไล่ล่าผู้ร้ายอยู่อีกครู่หนึ่ง แต่ก็ยอมเดินลากขาตามเข้ามาในห้องแล็บโดยดี หากก็ยังไม่วายถามเข้าชี้

"นี่ในแล็บไม่เหลือใครเลยหรือ"

"เออ มีฉันคนเดียว ส่วนหมาจ่าของนายก็หนีไปเที่ยวกับแฟนแล้ว" แดเนี่ยลหมายถึงเจ้าหน้าที่แล็บอีกคนที่ยกมือขอโทษขอโพยเขาเมื่อตอนเย็นเนื่องจากเจ้าตัวมีนัดกับแฟนที่เพิ่งคบกันได้ไม่นานและอยากใช้พรายเดย์ในดีด้วยกันตามลำพัง

หะเอ เขาเองก็อยากจะมีโมเมนต์แบบนี้บ้าง โมเมนต์ที่ได้สวีตกับคนเป็นๆ ไม่ใช่ใครก็ไม่รู้ที่พูดโต้ตอบไม่ได้แบบทุกวันนี้สักหน่อย

"ให้ตายสิ ได้ยินแบบนี้ฉันละหมดแรงทำงานเลย" ผู้กองลูคัส เวสต์ แสร้งยกมือขึ้นทาบอกด้วยสีหน้าเจ็บปวดสุดชีวิตจนเขาเหล่ตามองอย่างนึกหมันไส้ มือขวาเอื้อมไปดึงเอกสารที่วางอยู่บนกล่องเก็บหลักฐานมาอ่านคร่าวๆ และเซ็นชื่อรับลงไปพลางว่า

"หมดแรงทำงานก็เรื่องของนาย เสร็จข้านี้ปัญหาของฉันใหม่ละ"

"โหดแบบนี้ถึงได้โสดมาตั้งแต่เรียนจบ จนตอนนี้อายุเท่าไรวะจะสามสิบแล้วไอ้ใหม่"

คิวเขากระตุกทันทีที่ได้ยินแบบนี้ ดวงตาเล็กเรียวหริ่มองคนพูดอย่างคาดโทษ นึกอยากหันไปหยิบที่เย็บกระดาคมาเย็บปากคนตึงๆ อีกฝ่ายคงเข้าใจความหมายของแดเนี่ยลดีถึงได้รับหุบปากเสีสนิทและทำท่าพูดชิบปากเสริมทับอีกที

"มีอะไรที่ฉันควรต้องรู้ก่อนไหม"

ลูคัสกระแอมกระไอที่หนึ่งแล้วเริ่มต้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง

"เมื่อสักเกือบสองชั่วโมงที่แล้วมีคนพบศพเขาในกล่องของขงขวัญขนาดใหญ่ หน้าซีดฮอลล์ มีแผลถลอก แต่สิ่งที่ฉันคิดว่าน่าย่น่าจะสนใจที่สุดคือการดีไปนี่..."
 สิ่งทีลูคัสพูดถึงคือการตรวจขนาดครึ่งเฮลิที่วางนิ่งอยู่ในกล่องเก็บหลักฐาน แต่เนี่ยลสวมถุงมืออย่างหยาบมันขึ้นมามากเกินไป พลันดวงตาคู่เล็กก็เบิกกว้างขึ้นเมื่อเห็นข้อที่ลงท้ายชัดๆ และปฏิกิริยานั้นคงเป็นสิ่งที่ผู้กองหนุ่มคาดการณเอาไว้อยู่แล้ว
 เสียงหัวจึงถามต่อ

"นายว่าใช่หมอนั้นไหม"

"...ไม่แน่ใจ" เสียงเขาเบาลง...และสั้นไหวเมื่อภาพใบหน้าคมคายของใครคนหนึ่งวาบขึ้นมาในหัว

ใครคนที่มักจะปรากฏตัวในพิพิธภัณฑ์งานศิลป์ชื่อดังอยู่เสมอ ผู้ชายผิวสีแทนเจ้าของรอยยิ้มมุมปาก ดวงตาคมเข้ม กลืนกายแบบน้ำหอมสุภาพ แต่บาดลึกจนทำให้เขายังจำได้ดีถึงทุกวันนี้แม้จะไม่ได้กลิ่นจากแผ่นอกกว้างนั้นมานานหลายเดือนแล้วก็ตาม รอยยิ้มพึงใจยามได้เสพงานศิลปะระดับโลกด้วยสายตาตนเอง และความสุนทรีย์ที่ไม่ว่าใครก็คาดเดาไม่ถูกคนนั้น

ทุกอย่างล้วนแต่ปั่นป่วนความคิดเขาให้มันตีบนเหมือนเย็นประจันหน้ากับกำแพงสูงตรงสุดปลายทาง

"หมอนั้น...เป็นพ่อค่านะลูคัส"

"เป็นพ่อค่านแต่ก็ไม่ได้หมายความว่าจะเป็นฆาตกรด้วยไม่ได้"

"..."

เขาตอบอะไรไม่ได้นอกจากไล่สายตาไปบนการ์ดแข็งสีเขียวย่ออันเปื้อนเลือดแผ่นนั้นราวกับถูกมนตร์สะกด เพื่อนพูดถูก ยิ่งหมอนั้นเป็นคนที่คาดเดาอะไรไม่ได้ด้วยแล้วแต่เนี่ยลก็ยังรู้สึกหวั่นใจอย่างบอกไม่ถูก

ชายหนุ่มรู้สึกผิดไม่น้อยเมื่อรับรู้ได้ว่าส่วนลึกของตัวเองเกิดความอยุติธรรมขึ้นมา ในใจเขากำลังบอกว่าเป็นตลกร้าย และผู้ชายคนนั้นไม่ได้มีส่วนรู้เห็นกับเรื่องโหดร้ายในค่ำคืนช่วงเทศกาลคริสต์มาสนี้ แต่อีกใจก็รู้ดีว่า

ด้วยหน้าที่แล้วเขาไม่สามารถดาวน์ดาวน์อะไรได้ทั้งนั้นนอกจากหาความจริงบนความถูกต้องอย่างที่สุด

"นายรู้ใช่ไหมว่านายจะต้องจ่ายค่าอาหารมีอันนี้สำหรับสมาชิกสโมสรเวสต์" เสียงหัวเราะแค้นๆ ดังขึ้นจากคู่สนทนาของเขา

"ก็พอจะเตรียมใจมาตั้งแต่เห็นการ์ดแล้ว ขอแค่อย่ารูดเงินเกินวงเงินก็พอ ฉันยังมีค่าผ่อนรถต้องส่งอีก"

แดเนี่ยลฟังแล้วก็ยกยิ้มเครียด แยกเขี้ยวรีบ วางการ์ดแข็งลงในกล่องและออกปากสั่ง

"เอาหลักฐานออกมาวางบนโต๊ะและเริ่มทำงานซะ ก่อนฉันจะเปลี่ยนใจ"

แน่นอนว่าแดเนี่ยลแค่ขูไปอย่างนั้น และลูกค้าก็อยู่กับเขามานานมากพอจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร ชายหนุ่มตัวสูงหันไปคว้าเสื้ออากวนจากในตู้มาสวมใส่ ในขณะที่แดเนี่ยลเดินคุ่มๆ ตรงไปยังห้องชั้นสุตรศพที่อยู่ข้างกัน ในหัวเขามีแต่ข้อความบนการ์ดวนซ้ำไปมาราวกับสายต่ายังคงกวาดอ่านมันอยู่อย่างเดิม

'There's no Santa in Chicago – Jay Kim'

ตอนที่ 1

ชายหนุ่มวัยเกือบสามสิบปีเจ้าของโครงหน้าได้รูปหากเติมไปด้วยความอดโรยฟุ้งซ่านเดินหลังงุ่มงอยๆ ลากขาไปตามทางเดินที่ปูลาดด้วยหินแบนๆ ก้อนใหญ่เนื้อหยาบ สองข้างทางยังมีเสาไฟสูงระดับเอวเปิดไฟทิ้งไว้ให้ความสว่างแม้เวลาจะล่วงเลยไปเจ็ดโมงกว่าแล้วก็ตาม

เรือนร่างสูงโปร่งที่ปกติก็ผอมอยู่แล้วยิ่งดูตัวเล็กลงเมื่อเขากระชับสาบเสื้อโค้ตสีเบจของตัวเองให้แนบตัวมากขึ้นเนื่องจากสายลมยะเยือกหิวืดหิวืดแทรกซึมเข้าไปบาดผิว ปีนี้อากาศเย็นจัดกว่าทุกปี หิมะที่ตกลงมาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่หลายวันก่อนถูกคนสวนกวาดไปกองทับเอาไว้ตรงริมทางเดินเพื่อกันไม่ให้หิมันละลายเกาะพื้นและทำให้ทางเดินลื่นกว่าเก่าจนเกิดอุบัติเหตุขึ้น

ดูเหมือนว่าค่าส่วนกลางมหาโหดที่ต้องจ่ายในแต่ละปีจะมีประโยชน์ก็ตรงที่ช่วยกำจัดหิมะได้ดีนี่แหละ

แต่กระนั้นเศษหิมะที่ทับถมก็ละลายและเริ่มจับตัวกันเป็นก้อนเหมือนแมงกะพรุนเปื้อนๆ อยู่ตรงข้างทางอยู่ดี

ดวงตาคู่เล็กสีน้ำตาลเข้มที่บวมและคล้ำเป็นวงอย่างคนอดนอนติดต่อกันเป็นเวลานานหรือมองไปตามร้านค้าที่อยู่ถัดออกไปด้านนอกรั้วที่พักด้วยอาการหิวตึงๆ มันยังคงปิดเงียบเช่นเดิม อย่างว่านั่นแหละ อากาศหนาวแถมเข้าตุ้แบบนี่จะมีใครบ้าออกมาทำงานกันบ้างละ แดเนี่ยลยกนาฬิกาขึ้นดูเวลาหากก็ต้องชะงักเมื่อพบกับความว่างเปล่าบนข้อมือตัวเอง พลันนึกขึ้นได้ว่า

เขาถอดมันและโยนใส่ตะกร้าบนโต๊ะทำงานเมื่อตอนตีสามด้วยความรำคาญระหว่างพยายามฟังสมาธิไปที่การหาสาเหตุการเสียชีวิตของชายนิรนามคนนั้น

เมื่อตอนเกือบจะตีสี่ ระหว่างที่แดเนี่ยลกำลังเครื่องเครียดกับการประเมินวิถีกระสุนที่พุ่งทะลุกล้ามเนื้อช่องอกเข้าไปตัดชั่วหัวใจทำให้คุณจอห์น โคนินวัยราวห้าสิบปีเศษเสียชีวิตแทบจะทันทีที่อยู่นั้น ประตูห้องชันสูตรศพก็ถูกดันเปิดเข้ามาอย่างไม่ใส่ใจจะเคาะเรียกด้วยซ้ำ แดเนี่ยลไม่ละสายตาออกจากรอยกระสุนที่ดูไม่เรียบร้อยและมีเศษเนื้ออยู่เล็กน้อยขณะลูศกกล่าวด้วยใบหน้าตึงสนิท

'รอยนิ้วมือบนการ์ดมีสองชุด ชุดหนึ่งเป็นของผู้เสียชีวิต ส่วนอีกชุดหนึ่ง...'

เสียงหัวเราะเงียบไปพร้อมๆ กับที่แดเนี่ยลผลลอกกลับหายใจ เขาเงยหน้าขึ้นมองเพื่อนร่วมงานที่อายุไล่เลี่ยกันอย่างรวดเร็วอย่างรอคอยคำตอบ ลูคัสไม่มีท่าทีล้อเล่นขณะกล่าว

'อีกชุดหนึ่งเป็นลายนิ้วมือของผู้ชายที่ลงชื่อตรงทำยาการ์ด'

วินาทีนั้นแดเนี่ยลไม่แน่ใจว่าตัวเองควรรู้สึกแบบไหน โลงใจทำงานในคำคืบนี้เริ่มเป็นรูปเป็นร่าง หรือลำบากใจที่รู้สึกว่าหมอนั้นอาจจะมีส่วนสำคัญในคดีฆาตกรรมโหดกลางเมืองในคืนก่อนวันคริสต์มาสแบบนี้

แต่เขาจะรู้สึกอย่างไรนั้นดูเหมือนจะไม่สำคัญสำหรับรายงานการชันสูตรเมื่อลูคัสเริ่มต้นนิษฐานถึงความเป็นไปได้ของเหตุการณ์โดยอาศัยรูปการณณ์และหลักฐานที่มีตามประสาตำรวจสืบสวนที่ฝังตัวอยู่กับคดีอุกฉกรรจ์แบบนี้มาหลายปี นำเสียดายอยู่ไม่น้อยที่เราไม่มีพยานบุคคล มีเพียงภาพจากกล้องวงจรปิดและคำบอกเล่าของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่พบศพเท่านั้น จึงทำให้รู้เพียงว่ากล้องของขบวนการที่บรรจุร่างไว้วิญญูณณ์นั้นถูกชนส่งมาด้วยรถบรรทุกขนาดกลาง วางทิ้งเอาไว้ตรงหน้าชิต้ออลล์โดยที่ไม่มีใครมาดู และไม่มีใครอื่นนึกสงสัย กระทั่งกันกล้องเปียกจากหิมะที่เริ่มละลาย ย่นยุ่งจนกลายเป็นทรงแปลกๆ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยในบริเวณนั้นจึงเข้าไปเปิดกล้องดูก่อนจะพบศพและรีบแจ้งตำรวจ

พวกเขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคุณน้าหน้าตาเป็นยังไง มีกี่คน กระทั่ง

ป้ายทะเบียนรถยังถูกบังด้วยประตูหลังรถอย่างเหมาะสมเจาะราวกับเป็นปฏิบัติการของมืออาชีพที่รู้มุกล้วงวงจรปิดเป็นอย่างดี

แต่ที่แน่ๆ...หนึ่งในรายชื่อผู้ต้องสงสัยมีชื่อของ 'เจย์ คิม' ติดโผเป็นอันดับต้นๆ

เรื่องนี้มันบ้าเขารู้ แต่จะให้ทำอย่างไรได้ในเมื่อหลักฐานที่มีตอนนี้มันขึ้นไปยังหมอนั้นทุกทาง เหลือก็แค่ต้องภาวนาให้ได้หลักฐานอื่นๆ ที่เป็นประโยชน์กับรูปคดีเพิ่มเพื่อช่วยให้เจย์พ้นจากการเป็นผู้ต้องสงสัยนั้นแหละ

สองชายาวได้ทางเกตสแล็กส์เนื้อหนาพาเขามาหยุดอยู่หน้าอาคารที่พักสูงหกชั้นคอนกรีตทางเก่าแก่มยังมีระบบรักษาความปลอดภัยอันห่วยแตกตรงข้ามกับความขยันขันแข็งของคนสวนโดยสิ้นเชิง เมื่อหลายเดือนก่อนห้องของเขาถูกบุกรุกโดยผู้ชายหน้าหมีคนหนึ่ง หมอนั้นอ้างเพียงว่าเดินตามผู้พักอาศัยคนอื่นๆ เข้ามาในตึกโดยที่ไม่ต้องสแกนบัตรเลยด้วยซ้ำ ไม่กี่วันถัดมา ลูคัส เวสต์ก็มาเยือนหน้ามู่หุบประตูห้องพักเขาตั้งแต่เข้ามิดเพราะมีงานด่วน และคุณหมอนิติเวชเพียงหนึ่งเดียวที่พอจะฟังได้ก็ดันไม่รับโทรศัพท์ เมื่อเขาเคঁนถามมากๆ เข้าเพื่อนก็บอกว่าทำเนียบขึ้นก็เลยสแกนบัตรและเดินตามแม่บ้านของตึกเข้ามา

เจ๋งแคไหนถามใจดู

แดเนี่ยลส่งคำร้องไปยังนิติบุคคลว่าเขาโดนคนอื่นบุกรุกห้องสองครั้งในรอบเดือน ทางนั้นรับเรื่องเอาไว้แต่สุดท้ายเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยคนเดิมก็ยังนั่งกดโทรศัพท์เล่นอยู่ที่เคาน์เตอร์ชั้นล่างจนทุกวันนี้

สงสัยว่าเขาคงต้องคิดถึงเรื่องย้ายห้องไปอยู่ที่ตึกที่กว่านี้อาจจริงจังเสียแล้ว ถึงตัวเขาเองจะเกิดและโตในชิคาโก แต่ด้วยงานประจำที่ทำอยู่那儿เล็กไม่เป็นเวลา บางครั้งก็อยู่เวรยันเช้า ทำให้ลำบากคนอื่น ๆ ในครอบครัวที่ต้องตื่นขึ้นมาเพราะแดเนี่ยลไปขกญแจเข้าบ้าน เขาจึงตัดสินใจออกมาเช่าห้องอยู่คนเดียวได้เกือบสามปีแล้ว

ร่างสูงโปร่งบ่นพึมพำถึงอากาศที่หนาวเหน็บด้านนอกสองสามคำ ขณะยกมือขึ้นกดรหัสผ่านเข้าห้องตัวเอง เครื่องล็อกอัตโนมัติส่งเสียงติ๊ด

ตอบรับและปลดล็อกให้ เขาจึงรีบเปิดประตูรั้วนกายเข้าไปด้านใน แต่ก็ยังไม่อาจ
จดชื่อเสียอันหน่วยแตกของที่นี่เอาไว้สักอย่าง

หนาวจนตัวหดย่างนี้ยังจะไม่เปิดฮีตเตอร์ตรงทางเดินอีกหรือวะ!
บ้าเอ๊ย!

แดเนี่ยลอดรองเท้าหนังที่สวมอยู่ออก โยนมันทิ้งไปแบบลั่วๆ แล้ว
รีบซุกเท้าเข้าไปในสลีปเปอร์เนื้อนุ่มก่อนสาวเท้าตรงไปยังห้องนอนของตัวเองเร็วๆ
อย่างไม่คิดจะเปิดไฟ ด้วยรู้ว่าทันทีที่หัวถึงหมอนเขาจะให้รางวัลตัวเองด้วยการ
หลับยาวๆ ลึกตื่น

ทว่าเพียงเปิดประตูห้องนอนและก้าวเท้าเข้าไปเท่านั้น แดเนี่ยลก็ต้อง
สะดุ้งสุดตัวเมื่อสายตาไปสะดุดกับเงาร่างของใครบางคนบนเก้าอี้นวม
ริมหน้าต่างบริเวณที่เขามักจะใช้เป็นมุนั่งอ่านหนังสืออยู่เสมอเมื่อมีเวลาว่าง
ชายหนุ่มผู้มาเยือนยกแก้วมัคสีเหลืองอ่อนขึ้นจรมิมฝีปาก เครื่องดื่มภายในนั้น
คงเพิ่งถูกชงเมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้เขาจะมาถึงเพราะควันสีขาวยังคงยกุ่นขึ้น
จากปากแก้ว แม้เสี้ยวหน้าคมคายกว่าครึ่งจะตกอยู่ในเงาสลัว แต่จากความ
รู้สึกแล้วแดเนี่ยลก็ค่อนข้างแน่ใจว่าดวงตาวารีคู่นั้นจับจ้องมายังเขาไม่ว่างตา
ตั้งแต่ประตูเปิดเข้ามาด้วยซ้ำ

"ใส่หัวออกไปจากห้องฉันเดี๋ยวนี!"

เขาเปิดฉากโวยวายก่อน กระเป๋าสะพายที่เพิ่งปลดลงจากบาฏุกาได้
คนบนเก้าอี้นวมเต็มแรง ชายหนุ่มผู้มาใหม่เพียงยกแขนอีกข้างที่ไม่ได้ถือ
แก้วมัคเอาไว้บดป้องแรงกระแทกนั้นพลางดำหนิ

"ก็เห็นอยู่ว่าถือของร้อน ไม่เคยมีใครบอกหรือไงว่าอย่าเล่นนะ"

"บอก แต่กับคนที่แอบเข้ามาในห้องคนอื่นแบบนี้ไม่จำเป็นต้องรักษา
มารยาทไว้"

ร่างสูงใหญ่วางแก้วมัคลงกับโต๊ะไม้ข้างๆ เหยียดตัวลุกขึ้นยืนเต็มความสูง
แล้วบอก

"ใครว่าแอบเข้ามา ฉันกตริหัสเข้ามาอย่างถูกต้องต่างหาก"

ฟังเสียงทุ้มเข้มกล่าวย่างนั้นแดเนี่ยลก็ถึงกับพิวส์ขาด โวยวายทันควัน

"นายเข้ามาในห้องฉันได้ไงวะ! ไม่ๆ รู้รหัสได้ยังไง!"

คนรู้รหัสห้องเขาหัวเราะน้อยๆ ขณะสืบท่าเข้ามาใกล้อย่างช้าๆ หากเป็นในยามปกติแต่เนี่ยคงถอยกรูดด้วยความไม่ไว้วางใจ แต่เพราะกลืนนั้น...กลืนกายที่ติดจุมกทว่าห่างหายมาหลายเดือนนั้น...

"คนอะไรตั้งรหัสเป็นวันเกิดตัวเอง"

คุณหมอนิติเวชถึงกับสะดุ้ง เขารู้สึกหน้าร้อนผ่าวกับนัยที่แฝงอยู่ไม่ว่าจะตั้งใจหรือไม่ก็ตาม

"คนทั่วไปไง"

ทั้งที่ตอนแรกตั้งใจจะเสียงแข็งให้ตลอดรอดฝั่งและไล่อีกฝ่ายออกไปจากพื้นที่ส่วนตัวให้ได้ ทว่าเมื่อเรือนกายสูงใหญ่มาหยุดอยู่ต่อหน้า เสียงเขาก็พลันเบาลงโดยอัตโนมัติ ปลายคางหยักน้อยๆ อยู่ในระดับสายตาทำให้แต่เนี่ยลรู้สึกเหมือนเป็นฝ่ายเสียเปรียบ เขาจึงเหิดไปหน้าขึ้นเล็กน้อยเพื่อมองอีกฝ่ายให้เต็มตา และทำทางนั้นคงตลกของศาต้อันสายตาอีกฝ่ายไม่น้อย มีก้อนน้ำมูกข้างหนึ่งจึงยกขึ้นปลดเสื่อไค้ตสีเบจออกให้

"มาเหนื่อยๆ ตีมีโก้ก้อนู่นๆ สักแก้วไหม"

เดี๋ยวก่อน...

"มันไม่ใช่ที่ขอปิกที่นายควรจะถามเจ้าบ้านรีเปล่าวะ"

คนเป็นแขกหัวเราะเบาๆ อย่างไม่ถือสา เอื้อมมืออ้อมหลังเขาเพื่อปลดเสื่อไค้ตออกจากสองแขนจนมันหล่นตุ้บลงกองกับพื้น น้ำหนักที่หายวับไปในเวลาอันรวดเร็วทำให้แต่เนี่ยลรู้สึกไม่ปลอดภัยขึ้นมากะทันหันจนเผลอเอนตัวเข้าชิดกับลำแขนแกร่ง อีกฝ่ายไม่ปฏิเสธซ้ำยังล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าหลังกางเกงสแล็กส์ตัวที่เขาสวมอยู่พลางว่า

"ผมมลงรีเปล่า เจอกันคราวที่แล้วกันใหญ่กว่านี้นะ"

เพียงเท่านั้นคุณหมอนิติเวชก็ถึงกับหน้าร้อนผ่าวสะบัดตัวหนี หากชายหนุ่มตรงหน้าปฏิเสธและเพิ่มแรงกดตรงกระเป๋ากางเกงเขาอย่างหวังจะให้ผ่อนคลายจากอาการตึงเครียด

"ไอ้บ้าเอ๊ย นันมันคำพูดของคนที่ยายหัวไปหลายเดือนแล้วโผล่มาอีกที"

ในฐานะผู้ต้องสงสัยไว้"

เจย์ คิมไม่ตอบคำถามนั้น หากเอียงใบหน้ามาสูดดมกลิ่นหอมอ่อนๆ ตรงซมับขาวก่อนพิมพ์

"ย้ายไปอยู่ที่อื่นดีกว่าไหม ห้องของนายไม่สวยเลย ผนังก็บางไม่เก็บเสียง... ถ้ารายได้้น้อย ไว้ฉันจ่ายให้ก็ได้ ค่าห้องแค่นี้"

แต่เนี่ยลสะบัดตัวหนีจากอันตรายนั้นสำเร็จ เดินตุ๋มๆ ไปคว่ำกระเป๋าสะพายของตัวเองขึ้นจากพื้น บอกเสียงเข้ม

"อย่ามาอวดรวยจะได้ไหม เงินนายมันเงินร้อนซัดๆ"

เจย์ผินตัวมาหาเขา กล่าวขึ้นขณะที่ยืนอยู่ที่เดิม

"ร้อนหเรอ ฉันจับที่ก็เห็นอุณหภูมิปกติ"

"ไว้ย ยอกย้อน!"

แต่เนี่ยลรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นสิงโตที่มีแมลงวันฝูงใหญ่บินมาตอมหางไม่หยุด ไม่ว่าจะสะบัดหรือคำรามไล่ แต่เจ้าพวกแมลงวันนั้นก็ยังคงวนใจเขาไม่เลิกอยู่ดี ถึงตรงนี้เขาชักแน่ใจแล้วว่าตัวเองคงไม่ได้พักผ่อนแน่ๆ ถ้ายังไล่เจย์ออกไปจากห้องไม่ได้

เจ้าของร่างสูงใหญ่ที่เขาเห็นเต็มตาแล้วว่าสวมสเวตเตอร์คอเต่าสีแดงเลือดหมูกับกางเกงสแล็กสีสีดำเข้ารูปเดินตรงเข้ามาหาด้วยความเร็วไม่มากนัก ตราบจนมือแกร่งวางลงบนเอวแล้วเสียงหัวเราะจึงกล่าวขึ้น

"ย้ายห้องเถอะ ไปอยู่ที่อื่นที่ปลอดภัยกว่านี้ นายก็รู้ว่าระบบรักษาความปลอดภัยที่นี่มันห่วยเสียยิ่งกว่าระบบคอมพิวเตอร์ของกรมตำรวจเสียอีก"

"ฉันจะโทรบอกทีมไอทีให้ปล่อยไวรัสใส่คอมฯ นายเดี๋ยวนี้เลย" เขาแยกเขี้ยวไล่ ทว่าอีกฝ่ายกลับไม่ตกลงด้วย ใบหน้าคมคายปราศจากรอยยิ้มขยับเข้ามาใกล้ก่อนแต่เนี่ยลจะสัมผัสได้ถึงความนุ่มหยุ่นแต่อุ่นขึ้นตรงข้างริมฝีปาก

ตอนนั้นเขาถึงรู้ว่าตัวเองอยู่ในสถานการณืล่อแหลมขนาดไหน...

"ย้ายไปอยู่ห้องของกรมตำรวจไหม ฉันพอจะมีเส้นสายหาห้องดี"

ให้นายได้"

"ไม่ไปโวย แล้วนายก็ใส่หัวออกไปจากห้องฉันซะเดี๋ยวนี้ ฉันไม่อยากโดนสอบสวนมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรม!" เขาทิ้งระเบิดลูกใหญ่ลงกลางห้อง เจย์หยุดทุกการกระทำทันที ดวงตาสีน้ำตาลเข้มวาววับตัวดิ้นกลับมาสบตาเขานิ่งก่อนกล่าว

"นายก็รู้ว่าฉันไม่ได้ทำ"

แดเนี่ยลแหม่ปาก ปิดมือที่เลื่อนขึ้นมามหาหมายจะสัมผัสใบหน้าของตัวเอง ออก

"ฉันไม่รู้ แต่ฉันแน่ใจว่าการ์ดบ้านนั้นเป็นลายมือนาย"

สถานการณ์ไม่มีอะไรน่าตลก บทสนทนาของพวกเขายังเต็มไปด้วยเรื่องตึงเครียดที่เกี่ยวข้องกับความเป็นความตาย ทว่าเจย์ คิมกลับยกยิ้มบางก่อนจะหลุดหัวเราะเบาๆ ออกมา

"ยิ้มบ้าอะไรวะ"

"ขอโทษที่ ดันหลุดหัวเราะในเวลาแบบนี้เอาซะได้ แต่ฉันดีใจ"

แดเนี่ยลกำลังจะอ้าปากถามว่าดีใจเรื่องอะไร ทว่าประโยคถัดมาของเจย์ก็ทำให้เขาหุบปากฉับ

"ดีใจที่ยังจำกันได้ขนาดนี้ จริงๆ วันนี้แค่อยากมาชวนย้ายไปอยู่ด้วยกัน แต่ดูเหมือนว่าเรามาทบทวนความจำกันก่อนน่าจะดีกว่า"

"ทบทวนบ้าอะไรวะ ไม่เอาโวย!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623259.html>